

Kamelpesteren – af Ole Brandt

”Røde” Erling Jensen er et godt eksempel på, at det aldrig er for sent at begynde på noget nyt. Heller ikke, når det handler om musik.

Han er holbækker med stort H men skulle en tur omkring København, før han for alvor trådte ind på den lokale musikscene. Den har han til gengæld siden været en meget aktiv del af i over 30 år.

Som dreng gik han efter eget udsagn og ”rodede med en guitar og en mandolin” og lyttede til ikke mindst Dutch Swing College Band, men først da han som voksen flyttede til København blev han medlem af et orkester – Olsens Jazzorkester i Bagsværd.

I 1967, da Erling var 27 år, flyttede han tilbage til Holbæk, hvor han trådte til, da Eagle Band manglende en banjomand. Det blev hans første spillejob i Holbæk, og, siger han uden tøven: ”Det lød ganske forfærdeligt”.

Det forhindrede ham ikke i at fortsætte – først med bandet Hot Bowlers, som spillede på det gamle Hotel Isefjord, og senere Doktor Wolles Jazzmen. Det var ikke helt uproblematisk, for konkurrencen mellem de lokale bands var ganske hård. De etablerede bands så mildt sagt skævt til nye ansigter (og konkurrenter) på den lokale jazzscene, og Erling allierede sig i første omgang med udenbys musikere.

-Jeg kørte og hentede folk fra Roskilde og alle vegne fra, og jeg bragte dem også hjem, når vi havde øveaftener. Jeg ville have det her op at stå, husker Erling.

Stilen var, bekendtgjorde Venstrebladet i forbindelse med orkestrets debut på det lokale spillested Diskotek ”Smøgen”, ”revivaljazz med swingpåvirkning”.

Workshop Band

Erling havde ikke været længe i Holbæk, før han blev indfanget af jazzklubben. Han spillede en hovedrolle i opbygningen af Værkstedet, og det husker han som en pragtfuld tid. Alt blev bygget op fra grunden – selv møblerne var hjemmelavede, og Erling var den, der havde gode forbindelser til håndværkere og byggemarkeder og hvor man ellers kunne redde sig lidt materialer.

Værkstedet lagde navn til New Orleans Workshop alias Workshop Band – det orkester, Erlings navn var knyttet til i mange år. Ventilbasunisten Niels Jørgen English var musikalsk leder, mens Erling udadtil var kapelmester – eller *kamelpester*, som han selv udtrykker det.

Workshop Band indspillede og udgav i 1975 lp'en ”Frankenstein” med en blanding af hjemmekomponerede numre og standardmelodier. Besætningen var Erling Jensen (banjo, guitar), Frank Buchmann-Møller (tenorsaxofon), Niels Jørgen English (ventilbasun), Poul Ørsted Pedersen (trompet), Uffe Borgaa (bas) og Eddie Falck Jensen (trommer).

Op til julehandelen i 1979 udsendte Workshop Band et bånd med jazzificerede julemelodier – tilblivelses-historien er meget typisk for, hvordan lokale netværk – og Røde Erling – fungerer. Erling var for sit firma, Holbæk Elevator Service, på elevator-eftersyn hos købmand Carl Strandberg, Favør i Smedelundgade. De to kom til at tale musik, og under snakken luftede Erling det synspunkt, at købmanden egentlig burde kunne sælge sine kunder noget ordentlig julemusik.

-Så lav noget sjov julemusik til mig, udfordrede Carl Strandberg. Erling Jensen og hans workshoppere tog handsken op. Kassettebåndet ”Workshop Band spiller lystige julemelodier” blev indspillet i Tocano Studiet i Hørve med Carl Strandberg som udgiver. ”Søren Banjomus”,

”På loftet sidder nissen”, ”Oh Tannebaum” og så videre. 14 julemelodier i swingende arrangementer.

Udgivelseskoden CS-RE 11079 på båndet kan dechifrerer ganske nemt: CS står for Carl Strandberg, RE for Røde Erling, og 1-10-79 er datoen, hvor de to fik ideen.

Besætningen var nu Erling Jensen (banjo, guitar, sang), Poul Ørsted Pedersen (trompet, flygelhorn), Niels Jørgen English (ventilbasun, klaver, harmonika), Jørgen Bove Nielsen (tenor- og sopransaxofon, fløjte, klaver), Morten Stengård (elbas, sang) og Ole Knudsen (trommer).

Båndet blev genindspillet og genudgivet (også som lp) året efter med samme besætning, udvidet med Carl Nielsen (piano, sang) og nu med restauratør Hans Jensen, ”Linden” i Holbæk, og alt-mulig-handelsmanden Erling Østergaard alias Farmer Jones, Ågerup, som udgivere.

Niels Jørgen English stod også bag arrangementer til lp'en ”Stor kærlighed til Holbæk”, udsendt i 1986 i anledning af Holbæk bys 700 års jubilæum.

-De var så drønende flotte, at de fik selv Pap Bue til at spærre ørerne op, husker Erling. Med stolthed noterer han sig, at lp'en blev optaget til bevaring for eftertiden i Danske Grammofonværkers Bevaringsarkiv.

Titelnummeret var Erlings hyldest til hjembyen med musik af Eddie Falck Jensen.

Besætningen var Poul Ørsted Pedersen (trompet), Niels Jørgen English (ventilbasun), Jørgen Bove (sopransaxofon), René Harshøj (tenorsaxofon), Frank Louis (bas), Jørgen Holmgård (piano), Eddie Falck Jensen (trommer) og Røde Erling (banjo, guitar, vokal). Sangerinden Lise Dandanell Nielsen medvirkede som gæstesolist.

Nu med sax

I 1990 – det år, han fyldte 50 år – præsenterede Røde Erling sig for offentligheden i ny udgave. Nu som saxofonist (med orkestret Tiebreak Band ?)

-Jeg startede nok alt for tidligt med at optræde med saxofonen – jeg skulle jo vise hele verden, at jeg kunne spille. Det lød forfærdeligt. Jeg har måttet tage mange tærsk for det der, men det er altså det, der har drevet mig: De her øretæver. Et eller andet sted gør det jo ikke noget, at folk siger til mig: ”For fa'n, du spiller forkert.” Ja, gudskelov, for så er det jo moderne jazz! Jørgen Bove, konservatorieuddannet musikpædagog, var med til at sætte skik på Erlings saxofonspil, som han for alvor fik lejlighed til at dyrke, da han i 1993 solgte sin virksomhed og gennemførte den almene musikopdragelse (ja, det hed det), som gav adgang til optagelsesprøven på Det Kongelige Danske Musikkonservatorium med ansatslære, blæseteknik og lektier for hver dag.. Lærere var Erling gamle spillemakker Jørgen Bove og pianisten Jean Cederkopff.

1993 var også det år, Red Bendix Band så dagens lys med Røde Erling (altsax), Henning Bendixen (flygelhorn), Jesper Grobb (klaver), Filip Jendal (bas) og Erik F. Andersen (trommer). Fra omkring 1999 valgte Erling at kalde sin gruppe Røde Erlings Swingtet – et ganske smart navn, fordi navnet ikke signalerer et bestemt antal orkestermedlemmer.

I dag spiller Erling i en gruppe med Jean Cederkopff (klaver), Leif Jo-Jo Johansson (trommer) og Søren Larsen (bas), og Workshop Band samles også lejlighedsvis. Men han må konstatere, at markedet ikke længere er, hvad det har været, når det gælder spillesteder og privatfester. -Det ebber ud, og det må så være de unge, der kommer til, og det er også godt nok. Men jeg tror, traditionel jazz har trange tider.

-Man mærker virkelig en nedgang for det, der hedder folkelig jazzmusik – værtshusjazz. Der er nogle generationer, der er smuttet. Nu er vi ude i noget mere konservatoriejazz. Man sprøjter vel 100 musikere ud hvert år i den lille forening, jeg er blevet medlem af – det, der hedder Rytmeconservatoriets Støtteforening. Det er da utroligt, hvad der kommer ud af det af dygtige musikere, og når sådan noget sker, må man være klar over, at der bliver mange om buddet. -Nogle få job bliver det til, og det er jeg glad for, for det skal ikke være det vilde natteliv mere. Det passer mig fortrinligt takt med, at jeg er blevet ældre. Så gider du s'gu ikke se på alle de fulde aber mere.